

תלמודו בידו

דף עה עמוד א

יבמות

א] "צרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר",
באיזה מצורע וזב מדובר ?

ב] לתנא הנ"ל, מדוע צריך פסוק גם ביולדת וגם בזב
ללמד שמחוסר כפרה אינו אוכל בקדשים ?

ג] כלי או אדם שהם טבול יום, האם מותר שיגעו
במעשר ובתרומה, ומניין ?

ד] כהן שנעשה פצוע דכא ומאז לא בא על אשתו, האם
אוכלת בתרומה ?

א] ר' ישמעאל: במצורע מוסגר, ובזב בעל שתי ראיות, שאינם טעונים הבאת קרבנות.
שלא יאכלו בתרומה עד אשר יטהרו, על ידי טבילה והערב שמש.
תנא החולק: במצורע מוחלט, ובזב בעל שלש ראיות הטעונים הבאת קרבנות.
שלא יאכלו בקדשים עד אחר שיביאו את קרבנם לטהרתם.

ב] אין ללמוד זב מיולדת: כי טומאת יולדת ארוכה, ארבעים או שמונים יום.
אין ללמוד יולדת מזב: כי טומאת יולדת קלה, בכך שבימי טהרה גם אם רואה
דם הרי היא טהורה לבעלה.

ג] הדין: במעשר, מותר מיד אחר הטבילה. בתרומה, מותר רק לאחר הערב שמש.
המקור: 1. "במים יובא וטמא עד הערב וטהר", היינו לתרומה. וממה שלא נאמר
"ויטהר", משמע שכבר קודם הערב הוא טהור, והיינו למעשה.

2. נאמר ביולדת שהיא כטבולת יום ארוך "בכל קודש לא תגע".

ואף שזו אזהרה שלא תאכל תרומה בעודה טבולת יום.

הוציא הפסוק איסור אכילה בלשון נגיעה, ללמד שאף בנגיעה אסורה.

ד] ר' שמעון: אוכלת, ואף שמשתמרת לביאה הפסולה מן התורה.

ר' מאיר: לר' אלעזר אינה אוכלת, כיון שמשתמרת לביאה הפסולה מן התורה.

לר' יוחנן אוכלת, הואיל ואכלה בהיתר טרם שנעשה פצוע דכא, ולא פקע קנינו.